

af, hvad der er blevet anført i Betænkningen i saa Henseende. Det har jeg i Grunden ikke. Jeg har anerkjendt, at det var klart og forstaaeligt nok, hvad der blev sagt; men jeg har tilføjet, at det ikke havde overbevisende Kraft for mig, fordi jeg gik ud fra, at paa flere Punkter kunde med lige saa megen Føie siges det Modsatte. Jeg er for mit Bedkommende kommen til det endelige Resultat, at, saa længe der ikke kan findes noget hensigtsmæssigt Middel, som Ministeren udtrykte sig, til at forhindre, at ulovlige Forfald kom til at gjælde, saa længe der med andre Ord ikke kan findes en Vædring, som jeg ikke kan have Betænknelighed ved at stemme for, saaledes som jeg maa have med Hensyn til det Vædringsforslag, der foreligger fra Mindretallet under Nr. 6, udsages jeg til at stemme for Vædringsforslaget under Nr. 7, saa at jeg stemmer for, at § 6 udgaar. Men naar der paa et senere Stadium maatte kunne komme et nyt Vædringsforslag frem i la Nr 00, men mod hvilket ingen berettiget Formalitetsindvending kunde fremsættes, skal jeg ogsaa være med til at stemme for Forbudets Ophævelse, fra hvilken Ophævelse dog helst burde undtages ikke alene private Politisager, men ogsaa Sager efter Forordning af 6te August 1824. Hvad Undtagelsen af de sidste Sager angaar, bemærkede den ærede Ordfører, at den vilde rigtig nok meget væsentlig forandre Paragrafen, idet de fleste Sager ere af denne Betskaffenhed. Det indrømmer jeg, ligesom jeg indrømmede det igaar, og jeg har nævnt, hvilke andre Sager der vilde blive tilbage. Men naar den ærede Ordfører tillige vilde paastaa, at jeg derved havde gjort mig skyldig i en Modsigelse, idet jeg kort efter havde anført, at Gjældsager netop egnede sig til at behandles for Forligskommissioner gennem Sagførere som Mellemmand, maa jeg neblægge en Indsigelse imod Rigtigheden af denne Bemærkning fra den ærede Ordfører, thi den er ganske urigtig. Jeg sagde udtrykkelig: de Gjældsager, hvori den Sagsøgte erkjendte Forordningens Rigtighed, de Gjældsager, hvori det kun kommer an paa at gjøre den af Modparten, af Indstævnte, erkjendte Forordning eygibelig. I saadanne Sager kan det være fornødt eller i alt Fald uskadeligt at bruge Sagfører, thi det er saa at sige en ren Forretning, der foretages der; men jeg har ingenlunde talt om saadanne Gjældsager, hvor Forordningens Rigtighed ikke er anerkjendt af Indstævnte. At den ærede Ordfører har kunnet paasige mig denne Modsigelse, ligger vist i hele hans egen Deling af Sagerne, som efter min Mening ikke er rigtig. Talene i Betænkningen ere vist fuldkommen rigtige; men de tal, som han har angivet, nemlig i Anmærkningen paa 3die Spalte, ere ikke Antallet af rene og klare Gjældsager, Gjældsager, hvor der ingen Retsskæbning er, og hvor der ikke gjøres Indvendinger, men indbefatte alle Gjældsager i Modsetning til andre Sager,

saasom Sager, der angaa Eiendomsret, Servituter og andre lignende. — Jeg skal endnu kun tillade mig to smaa Bemærkninger, da jeg ikke tror, at en fortsat Forhandling imellem os vil føre os nærmere til hinanden paa dette Punkt. Den ene Bemærkning vedrører det, at jeg skulde have sagt, at der vilde komme færre Forlig tilstede, naar Sagførerne fik Udgang. Ja, indirekte har jeg paa en Maade sagt dette, men Hovedveien, ad hvilken jeg er kommen til dette Resultat, er jo den, at, naar Sagførerne faae Udgang til Forligskommissionen, saa vil der mere og mere blive slaaet en Streg over en streng og ønskelig Opretholdelse af Forpligtelsen efter Forordningen af 30te Oktober 1798 til at møde personlig, naar man ikke har lovligt Forfald. Min anden Bemærkning skal gaa ud paa at fremhæve, at den ærede Ordfører forbigik aldeles at omtale Indklagedes Stilling, og der er dog Anledning til ogsaa at spørge: Hvorledes vil han være stillet, naar han kommer i Forligskommissionen og lige overfor sig ikke ser Parten selv, med hvilken han kunde føre en Forhandling, som ikke er bygget paa juridiske Former, men ser lige overfor sig den Mand, som skal føre Striden, hvis Forlig ikke indgaa? Jeg tror, at han vil føle sig trykket paa en Maade, der skader Forhandlingen for Forligskommissionen, ved at den udarter til — i alt Fald let kan udarte til — et Slags Procedure. Dette turde end mere være at befrygte, naar begge Parter møde ved Sagfører; Forhandlingen for Forligskommissionen faaar da let en anden Karakter, end den skulde have, hvilket atter ogsaa kan føre til, at der bliver færre Forlig.

Ordføreren (Drenbøll): Jeg skal ikke her gjenoptage Strids spørgsmaalet; thi det angaar jo kun Betragtninger, som ere aldeles individuelle, og man kan ikke basere dem paa noget Bestemt. Jeg gaar, som sagt, i min Betragtning ud fra, at det er i Sagførernes Interesse, at der i de fleste Sager tilveiebringes Forlig. Denne Betragtning har jeg efter den Erfaring, jeg har gjort, og det er heller ikke ugrundet, at det er i Sagførernes Interesse at faae Forlig i Stand, og derfor siger jeg, at i saa Tilfælde falde Sagførernes og Parternes Interesse sammen, og altsaa ligger det ogsaa i Parternes Interesse, at Sagførere kunne møde. Jeg maa beklage, at jeg kom nogle Minuter forsilde og derved ikke hørte de første Udtalelser af den ærede Minister. Jeg vil ikke reise nogen Disput, allermindst med den ærede Minister om Forstaaelsen af § 6. Selv om jeg ikke kan anerkjende den bogstavelige Udtydning, som den ærede 2den Landssthingsmand for 11te Kreds (Riar) gjorde gjældende, saa maa jeg anerkjende den høitæredede Ministers Betragtning af, at Forligsmæglerne maa kunne udvise alle Andre end selve Parterne. Min Anskuelse er forøvrigt i alt Fald ikke ganske ubegrundet. Jeg tror nærmest, at der